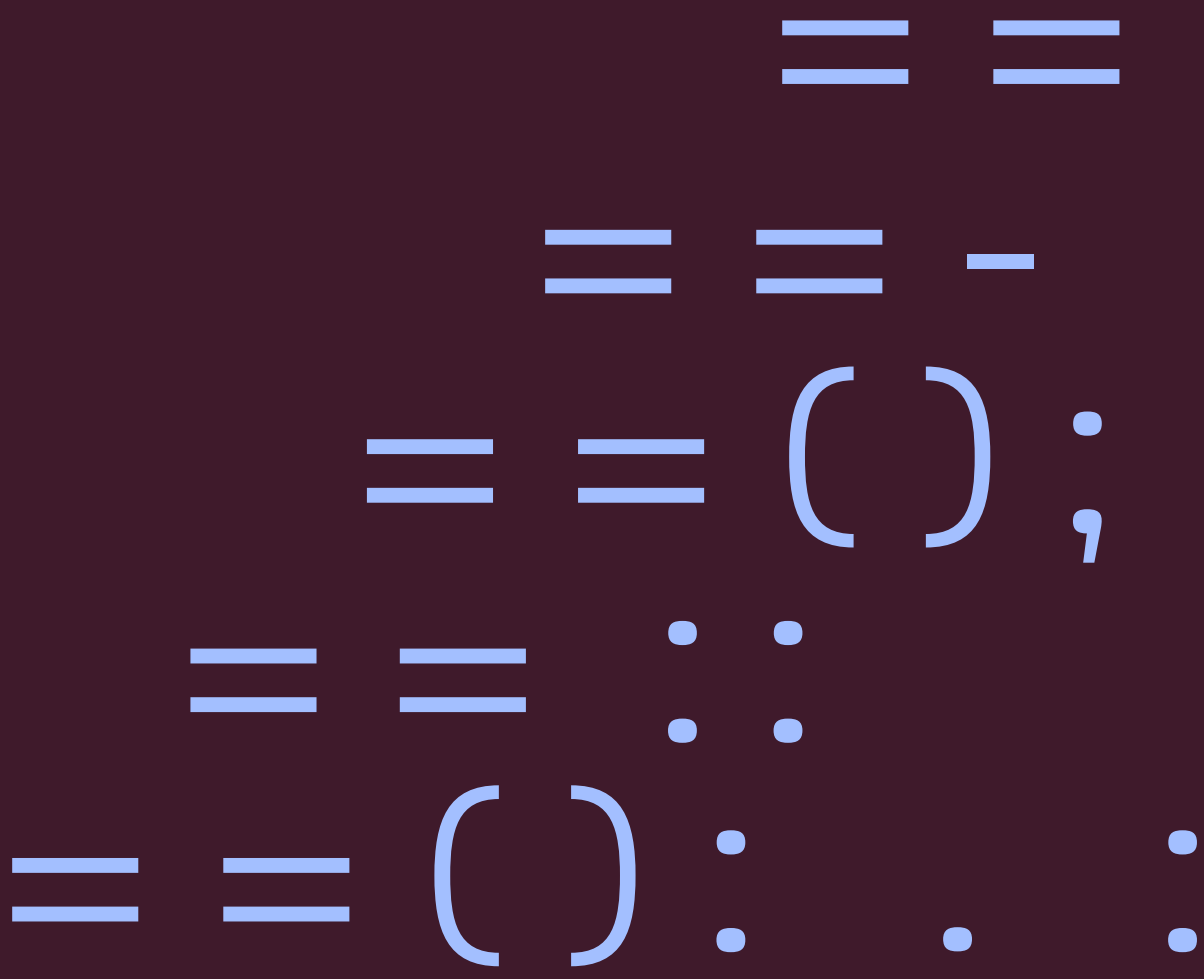
Digitaliserings-
styrelsen

Vejledning om videregivelse af nummeroplysningsdata

3. november 2026

Indhold

1. Baggrund 3
2. Hvad skal videregives, og hvem skal videregive 3
3. Afgrænsning af forpligtelsen til videregivelse.....3
4. Hvad udgør en offentlig tilgængelig nummeroplysningstjeneste.....5
5. Hvem vurderer en anmodning om videregivelse.....5
6. Relation til regler om databeskyttelse.....5
7. Underretningspligt 6

1. Baggrund

Formålet med denne vejledning er at vejlede om reglerne for videregivelse af nummeroplysningsdata, samt give et samlet overblik over reglerne.

Reglerne udspringer af artikel 112, stk. 1, i Europa-Parlamentets og rådets direktiv (EU) 2018/1972 af 11. december 2018 om oprettelse af et europæisk kodeks for elektronisk kommunikation (teledirektivet). Reglerne er i dansk ret implementeret ved telelovens § 31 og nummeroplysningsbekendtgørelsens § 6, stk. 1 – 3.

2. Hvad skal videregives, og hvem skal videregive

Det følger af telelovens § 31, at det der skal videregives, er nummeroplysningsdata. Nummeroplysningsdata er nærmere defineret i nummeroplysningsbekendtgørelsen § 2, stk. 1:

§ 2. *Ved nummeroplysningsdata forstås oplysninger om abonnentnumre, der er tildelt slutbrugere indeholdende navn, adresse, evt. stillingsoplysninger, abonnentnummeret og den kategori af tjeneste, som abonnentnummeret anvendes til.*

Andre oplysninger om abonnenten, fx hvilken udbyder slutbrugeren har abonnement hos, er ikke omfattet af pligten til videregivelse af nummeroplysningsdata.

Pligten til videregivelse af nummeroplysningsdata påhviler i medfør af telelovens § 31, stk. 1, udbydere *af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester*.

Udbyderbegrebet er defineret som *"den, som med et kommercielt formål stiller produkter, elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester omfattet af denne lov til rådighed for andre"*, jf. telelovens § 2, stk. 1, nr. 1.

Pligten til videregivelse er nærmere afgrænset i nummeroplysningsbekendtgørelsens § 6, stk. 3. [1] .

3. Afgrænsning af forpligtelsen til videregivelse

Betingelserne for at være omfattet af forpligtelsen til at videregive nummeroplysningsdata er, at teleudbydere skal imødekomme *rimelige* anmodninger, der sker som *led i udbuddet af offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester.* Herudover skal en anmodning imødekommes på fair, objektive, omkostningsbaserede og ikke-diskriminerende vilkår.

En betingelse for at være omfattet af pligten til videregivelse er således, at anmodningen er til brug for en offentligt tilgængelig nummeroplysningstjeneste.[2]

[1] Bekendtgørelse nr. 918 af 3. juli 2024, bekendtgørelse om nummeroplysningsdatabaser, § 6, stk. 3
[2] EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2018/1972 af 11. december 2018, om oprettelse af en europæisk kodeks for elektronisk kommunikation, præmis 299.

Det fremgår ligeledes af bemærkningerne til telelovens § 31, stk. 1, at formålet med bestemmelsen er, ud fra et brugerhensyn, at sikre et bredt udbud af nummeroplysningstjenester i forskellige mere eller mindre skræddersyede udgaver og via forskellige medier, så konkurrencen på markedet for udbud af nummeroplysningstjenester understøttes.

Ved en offentlig tilgængelig nummeroplysningstjeneste forstås en tjeneste, der tilgængeliggør nummeroplysningsdata. De oplysninger, der kan gøres offentlige med hjemmel i telelovens § 31, stk. 1, er nummeroplysningsdata. Oplysningerne kan offentliggøres igennem f.eks. hjemmesider eller en fysisk bog.

Det primære formål med reglen er således at sikre et bredt udbud af nummeroplysningstjenester, og dette understøttes fortsat med den nye regel i nummeroplysningsbekendtgørelsen. En anmodning til brug for en offentligt tilgængelig nummeroplysningstjeneste vil dermed udgøre en rimelig anmodning.

Eksempelvis vil en anmodning fra en konkurrerende teleudbyder, der ikke kan påvise at skulle bruge nummeroplysningsdata til en offentligt tilgængelig nummeroplysningstjeneste, ikke være "rimelig" og dermed ikke være omfattet af pligten til videregivelse. En datakøber skal være i stand til at påvise intentionen om at anvende nummeroplysningsdata til en nummeroplysningstjeneste, f.eks. ved en URL til en hjemmeside med en nummeroplysningstjeneste eller en testside til tjenesten.

Nummeroplysningsbekendtgørelsens § 6, stk. 3, angiver videre, at vilkårene for videregivelse efter teleloven skal være fair, objektive, omkostningsbaserede og ikke-diskriminerende.

En anmodning om videregivelse skal vurderes af datasælger ud fra objektive kriterier, herunder særligt formålet med anmodningen om nummeroplysningsdata. Den anmodende part skal som nævnt ovenfor sandsynliggøre, at nummeroplysningsdata skal bruges til en offentligt tilgængelig nummeroplysningstjeneste, førend de kan kræve at modtage nummeroplysningsdata i medfør af § 31, stk. 1.

En datasælger må ved vurderingen af en anmodning om videregivelse ikke forskelsbehandle virksomheder. Datasælgeren skal lægge vægt på de kriterier, som er angivet i nummeroplysningsbekendtgørelsens § 6, stk. 3.

Prisen for videregivelse af nummeroplysningsdata må i medfør af telelovens § 31, stk. 1, ikke overskride marginalomkostninger. Omkostningsbaserede vilkår svarer til marginalomkostninger. Ved marginalomkostningerne forstås, at udbyderen alene må tage betaling for omkostningerne i forbindelse med selve afgivelsen af nummeroplysningsdata. Udbyderen kan ikke beregne sig et vederlag til dækning af faste omkostninger. Grundinvesteringerne i forbindelse med etableringen af en nummeroplysningsdatabase kan ikke betegnes som marginalomkostninger, idet de ikke i sig selv vedrører afgivelse af nummeroplysninger. I marginalomkostninger kan heller ikke indregnes andre omkostninger, der måtte påløbe i forbindelse med de evt. udbygninger af udbyderens administrative systemer, der vil være nødvendige for at skabe grundlaget for at afgive nummeroplysningsdata til andre.

Anmodninger om nummeroplysningsdata til brug for andre formål end en offentlig nummeroplysningstjeneste, er ikke omfattet af pligten til videregivelse, foruden fornyet samtykke eller et andet lovligt behandlingsgrundlag.

4. Hvad udgør en offentlig tilgængelig nummeroplysningstjeneste

Telelovens § 31 implementerer teledirektivets artikel 112. Det følger af teledirektivet, at medlemsstaterne skal sikre at teleudbyderne leverer nummeroplysninger til *offentlige tilgængelige nummeroplysningstjenester og telefonbøger*.

Offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester vurderes i denne sammenhæng at være en teknologineutral pendant til den klassiske telefonbog, hvorfor det vurderes, at en nummeroplysningstjeneste skal være et redskab til at kunne fremsøge telefonnumre eller andre nummeroplysningsdata, på samme måde som en telefonbog kan anvendes.

Nummeroplysningsdata er i den forbindelse navnet på den pågældende abonnent sammenholdt med oplysninger om abonnentens adresse, husnummer, postnummer og by.

Der er ikke bestemte, tekniske krav til en offentlig tilgængelig nummeroplysningstjeneste, ej heller krav til hvordan nummeroplysningsdata skal kunne fremsøges. Nummeroplysningstjenestebegrebet skal forstås teknologineutralt.

Fremsøgning af personers telefonnummer og adresser via et API kan derfor godt udgøre en nummeroplysningstjeneste, også selvom fremsøgningen kan ske automatisk.

Et API, hvor nummeroplysningsdata kan trækkes samlet og derefter anvendes til et formål ud over fremsøgning af numre eller andre nummeroplysningsdata, er som udgangspunkt ikke omfattet af definitionen på en nummeroplysningstjeneste.

En nummeroplysningstjeneste skal være offentligt tilgængelig. Ved offentlig tilgængelig må forstås, at tjenesten skal være tilgængelig for dem, der måtte ønske at anvende den.

5. Hvem vurderer en anmodning om videregivelse

Det er som udgangspunkt den udbyder af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, der anmodes om videregivelse af nummeroplysningsdata, der skal vurdere, hvorvidt en anmodning er rimelig.

Såfremt der er tvivl om, hvorvidt en anmodning om videregivelse af nummeroplysningsdata er omfattet af pligten til videregivelse i teleloven, kan parter, der ikke kan opnå enighed omkring videregivelse, bede Digitaliseringsstyrelsen om en vejledende udtalelse om sagen til parterne.

Såfremt parterne derefter fortsat ikke kan opnå enighed, kan den anmodende part påklage manglende overholdelse af pligten til videregivelse til Digitaliseringsstyrelsen, som kan træffe afgørelse om pligten til videregivelse. Digitaliseringsstyrelsen fører tilsyn med overholdelse af reglerne i afsnit 3 i teleloven og regler udstedt i medfør heraf, herunder bekendtgørelse om nummeroplysningsdatabaser, jf. § 32, stk. 1.

6. Relation til regler om databeskyttelse

Pligten til videregivelse af nummeroplysningsdata er lex specialis i forhold til persondataforordningen og udgør dermed en undtagelse fra de regler, der ellers ville gælde for videregivelse og offentliggørelse af personoplysninger. Dette er så længe, at der er tale om handlinger, der er

omfattet af direktiv om databeskyttelse i den elektroniske kommunikationssektor, såsom videregivelse af nummeroplysningsdata og offentliggørelse på nummeroplysningstjenester.

En offentligt tilgængelig nummeroplysningstjeneste skal derfor ikke indhente særskilt samtykke for at kunne offentliggøre nummeroplysningsdata på sin tjeneste, idet det oprindelige samtykke til videregivelse til offentlige nummeroplysningstjenester er tilstrækkeligt grundlag herfor.

Videregivelse og behandling af oplysninger, der ikke er omfattet af definitionen af nummeroplysningsdata, er ikke omfattet af pligten til videregivelse eller dette grundlag for behandling af nummeroplysningsdata. Det betyder, at anvendelse af nummeroplysningsdata er underlagt den almindelige register- og databeskyttelseslovgivnings regler.[3]

Nummeroplysningsdata udgør personhenførbare oplysninger. For at disse kan anvendes til andet end offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester, kræver dette et lovligt behandlingsgrundlag efter persondataforordningens artikel 6. Et sådant behandlingsgrundlag kan være samtykke.

Nummeroplysningsdata videregivet i medfør af § 31, stk. 1, kan ikke anvendes til andre formål end offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester, uden et grundlag for lovlig behandling efter persondataforordningens artikel 6.

Det behandlingsgrundlag, der giver mulighed for anvendelse til en offentligt tilgængelig nummeroplysningstjeneste eller nummerfortegnelse, kan også anvendes til andre nummeroplysningstjenester eller nummerfortegnelser. Det kan dog ikke anvendes til andre formål, uden et fornyet samtykke eller andet lovligt behandlingsgrundlag.[4]

En anvendelse ud over offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester eller nummerfortegnelser, vil være omfattet af Datatilsynets regulering og tilsyn.

7. Underretningspligt

Teleudbydernes pligt til videregivelse af nummeroplysningsdata er afgrænset til at omfatte offentlige nummeroplysningstjenester. Såfremt modtagere af nummeroplysningsdata ønsker at anvende disse data til andre formål end en offentlig tilgængelig nummeroplysningstjeneste, skal modtager af data underrette de berørte abonnenter.

Det fremgår af bemærkningerne til telelovens § 31, stk. 8, at:

Den foreslåede bestemmelse medfører, at udbydere af offentligt tilgængelige, trykte eller elektroniske nummeroplysningsdatabaser og -registre forinden optagelse af nummeroplysningsdata skal give slutbrugere oplysninger om formålet med og eventuelle særlige anvendelsesmuligheder af elektroniske udgaver af nummeroplysningsdatabaserne og -registrene.

Sådanne særlige anvendelsesmuligheder kan være søgefunktioner i software, herunder mulighed for "omvendt" søgning, der giver brugerne af databaserne og -registrene mulighed for at finde oplysninger om slutbrugerens navn og adresse blot ud fra telefonnummeret.

I oplysninger om formål skal indgå oplysning om mulighed for fremsendelse af nummeroplysningsdata til tredjemand samt om modtageren eller kategori af mulige modtagere.

[3] Fra bemærkningerne til telelovens § 31, stk. 1: *For så vidt angår anvendelsen af nummeroplysningsdata, er denne underlagt den almindelige register- og databeskyttelseslovgivnings regler.*
[4] Dette princip udfoldes i EU-domstolens afgørelse i sag C-129/21, af 27. oktober 2022 (Proximus-sagen), særligt præmis 2 samt 48-50.

Anvendelse af nummeroplysningsdata skal foregå inden for rammerne af det formål, som oprindeligt er meddelt slutbrugeren. Ønskes efterfølgende videre anvendelse, skal slutbrugeren underrettes herom."

Nummeroplysningstjenesterne skal således gøre abonnenter opmærksomme på, hvis der videregives nummeroplysningsdata til andre formål end de, som oprindeligt er meddelt abonnenterne. Såfremt der er tale om andre formål end en offentligt tilgængelig nummeroplysningstjeneste, kræver dette et lovligt databehandlingsgrundlag.

Digitaliserings-
styrelsen